

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 273/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenskej republiky**, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 243/2019 z 28. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 243/2019 z 28. októbra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) 8. marca 2012 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) proti sťažovateľke (žalovanej) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom v súvislosti s uznesením vyšetrovateľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, [REDAKOVANÉ] ČVS: PPZ-86/HCP-OV-2007 z 15. novembra 2007, ktorým bol žalobca obvinený zo zločinu prevádzachstva formou spolupáchateľstva podľa § 355 ods. 2 písm. a) § 20 Trestného zákona, uznesením Okresného súdu Michalovce č. k. OTP/67/2007 zo 17. novembra 2007, ktorým bol žalobca vzatý do väzby (ktorá u neho začala plynúť od 15. novembra 2007 o 7.35 h), ako aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. KS/O-V-172-1/2007-96Ntt-OUS zo 16. marca 2007 o udelení súhlasu

na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky na konkrétnom telefónnom čísle evidovanom na žalobcu od 19. marca 2007 do 19. júna 2007. Okresný súd Michalovce uznesením č. k. 0Tp 67/2007 z 13. marca 2008 prepustil žalobcu z väzby, avšak pre sťažnosť prokurátora bol žalobca z väzby prepustený až 15. apríla 2008. Trestné stíhanie žalobcu bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. k. 3 T 101/2008 z 27. apríla 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 To 66/2010 z 31. januára 2011; žalobca bol spod skutku obžaloby oslobodený, pretože nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu prevádzáčstva formou spolupáchateľstva. Všeobecné súdy v trestnej veci žalobcu dospeli k záveru, že rozhodnutie o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky je formálnym rozhodnutím bez akéhokoľvek odôvodnenia, t. j. je neodôvodnené a nelegálne, v dôsledku čoho nemožno považovať za zákonné ani záznamy na základe takéhoto rozhodnutia získané. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 3 759,85 eur pozostávajúcej z nákladov na obhajobu v sume 1 974,52 eur a straty na zárobku v sume 1 785,33 eur, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100 000 eur z 24. júna 2011 sťažovateľka vybavila listom z 22. decembra 2011, v ktorom mu oznámila, že neboli splnené zákonné podmienky na odškodnenie, a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

3. Okresný súd (v poradí tretím) rozsudkom č. k. 42 C 63/2012-446 z 12. marca 2018 rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu nemajetkovej ujmy sumu 25 000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Okrem toho sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody sumu 1 261,37 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Okresný súd po vykonaní dokazovania, vychádzajúc (okrem iného aj) z nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 320/2016 zo 7. júla 2016 (ZNaU 21/2016) konštatoval, že rozsudok Okresného súdu Michalovce č. k. 3 T 101/2008 z 27. apríla 2010, ktorým bol žalobca spod skutku obžaloby oslobodený, zakladá nezákonnosť vedenia trestného stíhania ako celku, a tým aj nezákonnosť rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní v ňom vydaných. Ide o rovnaký následok, ako keby boli tieto rozhodnutia zrušené príslušným orgánom pre ich nezákonnosť. Prijatím záveru o nezákonnosti týchto rozhodnutí bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ sťažovateľka s poukazom na predchádzajúce právoplatné odsúdenie žalobcu tvrdila, že žalobca si (ďalšie) trestné stíhanie, resp. väzbu zaviniť sám, okresný súd konštatoval, že za okolnosť vylučujúcu vznik práva na náhradu škody podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno považovať samotnú existenciu (skoršieho) rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 1 T 76/2007, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spolupáchateľstva zločinu prevádzáčstva podľa § 20k a § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a ktorým bola schválená dohoda o vine a treste uzavretá medzi žalobcom ako obvineným a prokurátorom Okresnej prokuratúry Michalovce 4. júna 2007. Príčinnú súvislosť medzi väzbou obvineného a jej zavinením treba hľadať v tom, či obvinený svojím konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania alebo v jeho priebehu tak, že bez jeho konania by k väzbe nedošlo. Takéto okolnosti však z pripojeného spisu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 6 T 136/2010 nevyplývajú.

5. Okresný súd vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, ktorá sa preukázateľne prejavila na zdraví žalobcu, ako aj v jeho súkromnom, rodinnom a spoločenskom živote, dospel k záveru o porušení práv žalobcu zaručených čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, v súvislosti s čím považoval za dôvodné priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 25 000 eur s príslušenstvom pozostávajúcej z náhrady za vznesenie obvinenia v sume 2 500 eur, náhrady za väzbu v sume 20 000 eur a náhrady za odposluchy v sume 2 500 eur (§ 17 ods. 2 a 3 v spojení s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Pokiaľ išlo o rozsah (výšku) náhrady nemajetkovej ujmy, okresný súd uviedol, že vychádzal z okolností daného prípadu, avšak nemal dôvod zohľadniť predchádzajúce trestné stíhanie žalobcu a jeho právoplatné odsúdenie v konaní vedenom Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 1 T 76/2007 ani obsah listín z predmetného trestného konania, pretože pre konanie o náhradu škody je záväzným jedine priebeh a výsledok trestného konania, v ktorom bol žalobca spod skutku obžaloby oslobodený (body 53 až 70 rozsudku okresného súdu).

6. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade škody v súvislosti so stratou na zárobku za obdobie trvania väzby žalobcu (čl. 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) vychádzal z viacerých potvrdení predložených zamestnávateľom žalobcu, ktorý rozdiel medzi predpokladaným zárobkom žalobcu v období väzby a dosiahnutým príjmom – vyplatenou sumou nemocenských dávok za vykázanú dočasnú pracovnú neschopnosť do 21. decembra 2007 vyčíslil sumou 1 261,37 eur (38 000 Sk) brutto, čo považoval za dostatočne preukázané, preto v tomto rozsahu náhradu škody vo forme ušlého zisku žalobcovi priznal (body 45 až 48 rozsudku okresného súdu).

7. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 1 Co 169/2018 zo 6. marca 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcom výroku do sumy 15 000 eur s príslušenstvom a vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1 261,37 eur s príslušenstvom; rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcom výroku nad sumu 15 000 eur s príslušenstvom zmenil tak, že v tejto časti žalobu zamietol. Krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom, má z hľadiska posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutiami príslušných orgánov rovnaké dôsledky, ako zrušenie rozhodnutí týchto orgánov pre nezákonnosť, že z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť záver, že žalobca si väzbu zaviniť sám a že v danom prípade došlo k zásahu do práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy. Krajský súd uznal odvolaciu námietku sťažovateľky týkajúcu sa rozsahu (výšky) náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi okresným súdom, ktorý podľa názoru krajského súdu vec nesprávne právne posúdil, keď pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, že už predchádzajúce trestné stíhanie žalobcu a jeho právoplatné odsúdenie v konaní vedenom Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 1 T 76/2007 (ktoré predchádzalo konaniu vedenému Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 3 T 101/2008) mali za následok poškodenie dobrého mena žalobcu, resp. ujmu na rodinnom a spoločenskom živote žalobcu. Uvedená skutočnosť bola dôvodom, pre ktorý krajský súd žalobcovi znížil náhradu za väzbu na sumu 10 000 eur, pričom náhrada za vznesenie obvinenia v sume 2 500 eur a náhrada za odposluchy v sume 2 500 eur ostali jeho rozhodnutím nedotknuté. Za nedôvodné krajský súd považoval odvolacie námietky sťažovateľky týkajúce sa náhrady škody v súvislosti so stratou na zárobku za obdobie trvania väzby žalobcu, ako aj platenia úrokov z omeškania.

8. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktoré odôvodňovala tým, že

odvolací súd sa nevysporiadal s viacerými, pre vec podstatnými námietkami sťažovateľky, resp. že rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktorými sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí buď nezaoberal alebo sa zaoberal len stručne a s nesprávnym záverom, a to: a) otázky nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o vzatí žalobcu do väzby s ohľadom na osobitné okolnosti veci, test proporcionality, použitie nezákonných dôkazov z trestného konania a zavinenie trestného stíhania žalobcom, b) otázky primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na vnútroštátnu právnu úpravu, súdnu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), c) otázky omeškania žalovanej s náhradou nemajetkovej ujmy.

9. Sťažovateľka, odvolávajúc sa na zásadu, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania, vo vzťahu k záveru krajského súdu o existencii nezákonných rozhodnutí (ako prvej podmienky náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.) v dovolaní namietala, že v rámci dokazovania neboli zohľadnené záznamy odposluchov v trestnom konaní žalobcu, čo odôvodňovalo nemožnosť paušálnej a neuváženej aplikácie judikatúry, čo sa týka nezákonnosti vznesenia obvinenia a nezákonnosti vzatia žalobcu do väzby s ohľadom na výsledok trestného konania. V tejto súvislosti sťažovateľka vyslovila názor, že v danej veci bolo potrebné vykonať test proporcionality „vzájomne kolidujúcich ústavných práv“, po ktorom bolo možné pripustiť aj vykonanie nezákonne získaného dôkazu, teda pripustiť výnimku z princípu legality. Na podporu uvedeného názoru sťažovateľka poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky (ďalej aj „ÚS ČR“) sp. zn. II. ÚS 366/04 a sp. zn. II. ÚS 1774/14, z ktorých vyplýva, že dôkaz nepoužiteľný v trestnom konaní súdy v rámci civilného konania použiť môžu.

10. Sťažovateľka v dovolaní vyjadrila nesúhlas so záverom krajského súdu, že z vykonaného dokazovania nemožno vyvodit' záver, že žalobca si väzbu zaviniť sám. Podľa názoru sťažovateľky práve predchádzajúce správanie a spôsob života žalobcu, resp. prechádzajúce odsúdenie žalobcu bolo dôvodom, ktorý vyvolal obavu z pokračovania trestnej činnosti a založil dôvod preventívnej väzby, čo by malo zakladať zavinenie žalobcu ako také, t. j. nielen čo sa týka výšky (rozsahu) náhrady nemajetkovej ujmy, ale aj základu samotného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti uviedla, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti dosiaľ ustáleným spôsobom nevyriešil, „či možno predchádzajúce právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin rovnakej povahy ako je trestný čin, z ktorého je osoba, o ktorej väzbe sa rozhodovalo, obvinená, považovať za naplnenie ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zavinení väzby žalobcom (ak z uznesenia o vzatí do väzby vyplýva, že právo táto skutočnosť bola rozhodujúca pre vzatie osoby do väzby), vylučujúceho vznik práva na náhradu škody spôsobenej väzbou, ak dôvodom väzby podľa rozhodnutia súdu o väzbe bola (aj) obava z pokračovania v trestnej činnosti, teda dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“. Sťažovateľka presvedčená o tom, že v danom prípade k priznaniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nebolo možné pristúpiť, namietala, že pokiaľ tak krajský súd urobil, postupoval v rozpore s § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou ESLP, ktorá priznáva oveľa nižšie sumy za neporovnateľne závažnejší zásah orgánu štátu do osobnej slobody jednotlivca (napr. za držanie osoby vo väzbe bez rozhodnutia príslušného orgánu). Tu sťažovateľka videla odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho

súdu, pričom poukázala na jeho rozhodnutia najvyššieho súdu vydané vo veciach vedených pod sp. zn. 4 Cdo 171/2005, 6 Cdo 37/2012, 6 MCdo 15/2012, 3 Cdo 17/2017, 2 Cdo 112/2017 a sp. zn. 3 Cdo 19/2018.

11. Sťažovateľka v dovolaní vyjadrila nesúhlas aj s tým, že žalobcovi bola priznaná náhrada škody v sume 1 261,37 eur za obdobie od 16. apríla 2008 do 23. apríla 2008, keď už väzba žalobcu netrvala, a teda mu nič nebránilo nastúpiť do zamestnania.

12. Posledná dovolacia námietka sťažovateľky smerovala proti žalobcovi priznanému úroku z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy v sume 15 000 eur vo výške 9,5 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplatenia, kde videla odklon odvolacieho súdu od rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 15/97 z 24. júna 1998 (R 45/2000), ktorým judikoval, že *„Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.“*

13. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd poskytol výklad pojmu práva na spravodlivý súdny proces s odkazom na relevantné rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu (body 8 až 12.2 a 15.1 až 15.7 uznesenia najvyššieho súdu), vychádzajúc z ktorého dospel k záveru, že v otázkach pripustenia vykonania nezákonne získaného dôkazu, zavinenia žalobcu na jeho trestnom stíhaní, neexistencie príčinnej súvislosti medzi väzbou a priznanou náhradou škody, ako aj zníženia rozsahu nemajetkovej ujmy nezistil sťažovateľkou namietaný dôvod zmätočnosti, preto je dovolanie v tejto časti neprípustné.

14. Vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP najvyšší súd konštatoval, že pre všetky tri sťažovateľkou nastolené otázky je charakteristická skôr polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, avšak významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v citovaných ustanoveniach.

15. Podľa názoru najvyššieho súdu otázka nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o vzatí žalobcu do väzby s ohľadom na osobitné okolnosti veci, test proporcionality a použitie nezákonných dôkazov z trestného konania nebola vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Najvyšší súd poukázal na to, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na závere, že tým, že došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, treba hľadiť na všetky rozhodnutia vydané v priebehu trestného stíhania ako na nezákonné. Sťažovateľka v dovolaní rozporovala (iba) segment z celkovo zisteného skutkového stavu a hodnotenia dôkazov (odposluchy), avšak dovolací súd, ktorý je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu. Nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania a nie je ani relevantným dovolacím dôvodom, čo zakladá dôvod odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. d) CSP.

16. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že otázka zavinenia trestného stíhania žalobcom už bola vyriešená stanoviskom Najvyššieho súdu Československej socialistickej republiky sp. zn. Plsf 3/77 z 30. novembra 1977 vydaným za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu majúcu dopad aj na v súčasnosti účinné ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Z uvedeného stanoviska vyplýva: „Posudzovanie viny obvineného na vzatí do väzby je náročnou otázkou a jej úplné objasnenie

v daných prípadoch nie je vždy dobre možné v rámci predbežného prerokovania nároku. Je ale v každom prípade nesprávne a v rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ak súdy dostatočne nezisťujú, či skutočne osoba vzatá do väzby svojím konaním dala príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, a ak len preberajú dôvody, o ktoré bolo rozhodnutie o uvalení väzby opreté, a okrem výsluchu žalobcu a obsahu trestných spisov nevykonávajú žiadne iné dôkazy. K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu podľa ustanovenia § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. totiž nestačí, že tu bol zákonný dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 67 TP alebo jej trvania v zmysle ustanovenia § 72 TP, ale treba, aby si obvinený sám väzbu zaviniť. Aj keď pritom zákon len príkladom uvádza, ktoré konanie obvineného treba považovať za zavinenie väzby (napr. pokus o útek), rozhodne vždy predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby. To znamená, že podľa úpravy vzatia do väzby a jej trvania zakotvenej v Trestnom poriadku bude tu zákonný dôvod väzby, keď v zmysle ustanovenia § 67 TP bude tu skutočnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že obvinený napríklad ujde alebo že bude pokračovať v trestnej činnosti, alebo že bude pôsobiť na svedkov a pod. Pre vylúčenie nároku na odškodnenie za väzbu malo by však byť preukázané aj určité konanie obvineného, napríklad pôsobenie na znalca, zastráňovanie svedkov, odstraňovanie dôkazov a pod., ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, lebo len v takomto prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby. Nemožno preto jednoznačne vidieť zavinenie na uvalení väzby len v tom, že okresný prokurátor zdôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napríklad o osobu niekoľkokrát súdne trestanú pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatel'a je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu a že je tu dôvodná obava, že by mohol aj naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy. Zrejme nepôjde taktiež o zavinenie na vzatí do väzby ani vtedy, keď sa obvinený ku spáchaniu trestného činu nepriznal alebo odmieta vypovedať, a tak svojím konaním vzbudzuje dôvodné obavy, že by mohol mariť vyšetrowanie pôsobením na svedkov alebo spoluobvinených.“ Najvyšší súd preto dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 psím. c) CSP.

17. Dovolanie sťažovateľky v otázke primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na vnútroštátnu právnu úpravu, súdnu prax a judikatúru ESLP najvyšší súd odmietol podľa § 447 psím. c) CSP. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na rozhodnutia najvyššieho súdu vydané vo veciach vedených pod sp. zn. 4 Cdo 171/2005, 6 Cdo 37/2012, 6 MCdo 15/2012, 3 Cdo 17/2017, 2 Cdo 112/2017 a sp. zn. 3 Cdo 19/2018, najvyšší súd po stručnom zrekapitulovaní ich obsahu dospel k záveru, že tieto neboli vydané v skutkovo a právne identických veciach, neriešila sa v nich otázka primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy, a teda dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. Aj dovolanie sťažovateľky v otázke omeškania žalovanej s náhradou nemajetkovej ujmy najvyšší súd odmietol podľa § 447 psím. c) CSP, keďže nezistil odklon odvolacieho súdu od rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 15/97 z 24. júna 1998 (R 45/2000).

19. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie aj žalobca, a to podľa § 420 písm. f) a § 421 písm. a) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

20. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s poukazom na svoje dovolacie námietky uvádza, že najvyššiemu súdu nevytýka, že by sa opomenul vyjadriť k niektorému z ňou uplatnených dovolacích dôvodov, avšak spôsob, akým sa dovolaním sťažovateľky zaoberal, predstavuje v lepšom prípade absolútne nepochopenie jej dovolacích námietok, v horšom prípade až dych berúce hľadanie akýchkoľvek, často až nepochopiteľných dôvodov na degradovanie jeho obsahu. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd absolútne rezignoval na svoju úlohu korigovania svojvoľnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu a na hľadanie/nastolenie materiálnej spravodlivosti, čím porušil jej základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že v dovolaní jasne formulovala otázky zásadného charakteru, významné pre posúdenie danej veci, ktorým sa krajský súd, ktorý svoje rozhodnutie neodôvodnil, nevenoval, čo zakladalo prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, resp. podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

22. Sťažovateľka považuje závery najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP za absolútnu dezinterpretáciu jej dovolania. Najvyššiemu súdu vytýka aj to, že pri jeho odmietnutí neuviedol relevantné ustanovenie § 447 CSP.

23. Podľa názoru sťažovateľky otázka, či v konaní o náhradu škody spôsobenej trestným konaním (resp. rozhodnutiami v rámci neho vydanými) je možné prihliadať na obsah odposluchov a z nich vyplývajúcich skutočností o konaní žalobcu, bola pre rozhodnutie v danej veci kľúčová. Inak povedané, sťažovateľka do dovolacieho konania (ale aj do konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania) vniesla námietku, ktorou sa domáhala právneho posúdenia, či skutočnosti zistené z odposluchov v rámci trestného konania žalobcu neodôvodňujú zamietnutie žaloby z dôvodu, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania, avšak bez adekvátnej odpovede najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa odmietol zaoberať aj argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa zavinenia si väzby žalobcom, ktorý bol v minulosti právoplatne odsúdený, ako okolnosti vylučujúcej vznik práva na náhradu škody, v súvislosti s čím sťažovateľka opätovne poukázala na rozhodnutia ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 366/04 a sp. zn. II. ÚS 1774/14, z ktorých vyplýva, že dôkaz nepoužiteľný v trestnom konaní súdy v rámci civilného konania použiť môžu.

24. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi sťažovateľka naďalej považuje za zjavne neprimeranú vzhľadom na znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a rozhodovaciu prax ESLP, pokiaľ ide o zásadu spravodlivého zadostučinenia. Keďže žalobcom tvrdené zásahy do jeho základných práv súviseli s jedným trestným stíhaním, ako na celok bolo potrebné naň nahliadať aj pri určovaní takej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá by bola rozumne primeraná ujme utrpenej žalobcom.

25. Aj záver najvyššieho súdu o neexistencii odklonu krajského súdu v otázke omeškania žalovanej s náhradou nemajetkovej ujmy je podľa názoru sťažovateľky arbitrárny. Najvyšší súd si zrejme dostatočne neuvedomil, že vzhľadom na skutočnosť, že predmetné konanie trvalo osem rokov, v rámci ktorého boli vydané tri rozsudky okresného súdu a tri rozhodnutia odvolacieho súdu, žalobcovi priznaný z úrok z omeškania dosahuje takmer výšku samotnej sumy náhrady nemajetkovej ujmy, t. j. 15 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

26. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 243/2019 z 28. októbra 2020 o odmietnutí dovolania sťažovateľky, ktoré bolo vydané v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (body 13 až 18 tohto uznesenia).

27. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. US 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

28. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade si žalobca, ktorý bol oslobodený spod obžaloby, žalobou podanou okresnému súdu uplatňoval nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní v ňom vydaných (bod 2 tohto uznesenia).

29. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (body 13 až 18 tohto uznesenia) za arbitrárne a v ústavnej sťažnosti najvyššiemu súdu vytýka, že v dovolacom konaní, čo sa týka nároku a rozsahu žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, absolútne rezignoval na svoju úlohu korigovania svojvoľnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu a na hľadanie/nastolenie materiálnej spravodlivosti (body 20 až 25 tohto uznesenia). Námietky proti nároku a rozsahu žalobcovi priznanej náhrady škody v súvislosti so stratou na zárobku za obdobie trvania väzby žalobcu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nevzniesla.

30. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu o porušení základného práva fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ktoré obsahovo zodpovedá právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) orgánmi verejnej moci sú sťažovateľke známe už z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (bod 13 tohto uznesenia), ústavný súd ich v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať a v podrobnostiach na ne odkazuje. Na doplnenie ústavný súd uvádza, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (I. ÚS 18/2020). Uvedeným nie je dotknutá právomoc ústavného súdu chrániť fyzické osoby alebo právnické osoby pred takými zásahmi do ich základných práv alebo slobôd, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

31. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to tým, že ustanovuje ako predpoklad na náhradu škody (okrem iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (II. ÚS 25/2011).

32. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že fyzická osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (m. m. III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016, I. ÚS 540/2016)

33. Vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 152/2018 z 30. septembra 2020).

34. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, II. ÚS 282/2014, II. ÚS 703/2014).

35. Špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je preto aj nárok fyzickej osoby, ktorá bola vzatá do väzby, ak bolo proti nej trestné stíhanie zastavené, bola oslobodená spod obžaloby alebo vec bola postúpená inému orgánu. Táto osobitná právna úprava zodpovednosti za škodu vychádza z čl. 5 ods. 5 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

36. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j., že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc

z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z. z., je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (*in concreto* zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. [napr. (i) zavinenie väzby, (ii) zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo (iii) oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná], nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť (I. ÚS 444/2012).

37. Ústavný súd sa nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že najvyšší súd v dovolacom konaní, čo sa týka nároku a rozsahu žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, absolútne rezignoval na svoju úlohu korigovania svojvoľnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu a na hľadanie/nastolenie materiálnej spravodlivosti. Aj podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý sporové strany napadli dovolaniami, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom závery krajského súdu nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku a zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd sa ústavne súladným vysporiadal so splnením zákonných podmienok na odškodnenie žalobcu, a to existenciou nezákonných rozhodnutí, vznikom škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci.

38. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že uznesením č. k. III. ÚS 180/2010-13 zo 4. mája 2010 odmietol pre nedostatok svojej právomoci na prerokovanie ústavnú sťažnosť [redacted] a [redacted] proti viacerým rozhodnutiam Krajského súdu v Prešove a príkazom na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydanými Okresným súdom Košice I, o existencii ktorých sa títo sťažovatelia dozvedeli na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Michalovce vo veci vedenej pod sp. zn. 3 T 101/2008, na ktorom boli ako obžalovaní oboznámení s utajenou prílohou súdneho spisu. Ústavný súd v odôvodnení uvedeného uznesenia uviedol, že na základe súhlasu či príkazu sa môže odpočúvaný telefonický rozhovor stať dôkazným prostriedkom v trestnom konaní. Dotknutá osoba, ktorej rozhovor bol takto odpočúvaný, môže v trestnom konaní pred súdom namietat' nezákonnosť odpočúvania a z toho vyplývajúcu nepoužiteľnosť odpočúvaného rozhovoru ako dôkazu. Môže tak však urobiť len pri súčasnom splnení dvoch podmienok, a to že trestná vec musí dospieť do štádia súdneho konania a že dotknutá osoba musí byť stranou v trestnom konaní či už ako obžalovaná, alebo ako poškodená. V tomto prípade sťažovatelia boli obžalovaní z trestného činu, ale trestné konanie ešte nebolo právoplatne skončené. Nezákonnosť dôkazu získaného z odpočúvania telefonických hovorov realizovaného

na základe rozhodnutí krajského súdu a príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydaných okresným súdom (o ktorých sťažovatelia tvrdili, že sú neodôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné) tak mali sťažovatelia možnosť namietať v priebehu trestného konania až do jeho právoplatného skončenia, teda vrátane využitia riadnych, ale aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

39. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ v ďalšom priebehu uvedeného trestného konania všeobecné súdy dospeli k záveru, že to-ktoré rozhodnutie o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky je formálnym rozhodnutím bez akéhokoľvek odôvodnenia, t. j. je neodôvodnené a nelegálne, v dôsledku čoho nemožno považovať za zákonné ani záznamy na základe takéhoto rozhodnutia získané (bod 2 uznesenia ústavného súdu), nemá absolútne žiaden dôvod, aby uvedený záver všeobecných súdov v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky akýmkoľvek spôsobom spochybňoval.

40. Ústavný súd vo vzťahu k použitiu informačno-technických prostriedkov už nálezom č. k. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006 (ZNaU 31/2006) judikoval, že „Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov podľa § 4 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov či príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností... si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný.“

41. Otázkou legality použitia informačno-technických prostriedkov sa ústavný súd zaoberal aj v náleze č. k. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012, v ktorom uviedol, že aj judikatúra EŠLP v rámci špecifickej oblasti týkajúcej sa zásahov spôsobených operatívno-pátracími prostriedkami (odposluchy, monitorovanie elektronickej komunikácie, používanie priestorových nahrávacích zariadení a pod.) kladie mimoriadny dôraz na kritérium zákonnosti takéhoto zásahu, s ktorým je spojená požiadavka riadneho zákonného podkladu na realizáciu zásahu a zároveň dostatočná kvalita právnej úpravy. Európsky súd pre ľudské práva pre všetky spôsoby „tajného sledovania“ aplikuje rovnaké princípy bez toho, aby rozlišoval medzi jednotlivými druhmi použitých operatívno-pátracích prostriedkov (rozhodnutia Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000; Copland proti Spojenému kráľovstvu z 3. 4. 2007). Ochrana poskytovaná čl. 8 dohovoru sa pritom vzťahuje nielen na samotný záznam komunikácie zachytenej odpočúvacou technikou, ale aj na nakladanie s takto získanými dátami (rozhodnutie Chadimová proti Českej republike z 18. 4. 2006). Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Klass a ďalší proti Nemecku zo 6. septembra 1978 uviedol: „Predovšetkým tam, kde je moc exekutívy vykonávaná tajne, je riziko svojvôle evidentné.“ Všeobecnou zásadou uplatňovanou v rozhodovacej činnosti EŠLP v tejto oblasti je, že právna úprava musí zakotviť mechanizmus dostatočných kontrolných obmedzení kompetentných subjektov nariaďujúcich alebo realizujúcich sledovacie opatrenia, predovšetkým definovať okruh osôb, ktoré môžu byť podrobené týmto opatreniam; okruh trestných činov, pri ktorých ich možno využiť; zakotviť časové obmedzenia ich realizácie; upraviť proces vyhodnocovania, použitia a skladovania získaných dát; zakotviť opatrenia sprevádzajúce odovzdávanie takýchto dát iným subjektom; upraviť okolnosti, za akých môžu či musia byť získané nahrávky zlikvidované (napr. rozhodnutie Huvig a Kruslin proti Francúzsku z 24. 4. 1990; rozhodnutie M. M. proti Holandsku z 8. 4. 2003 týkajúce sa sťažnosti č. 39339/98; rozhodnutie Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000;

rozhodnutie Lewis proti Spojenému kráľovstvu z 25. 11. 2003 a rozhodnutie Heglás proti Českej republike z 1. 3. 2007). Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil aj nevyhnutnosť účinnej vonkajšej kontroly, ktorej majú sledovacie opatrenia podliehať či už prostredníctvom dohľadu súdu alebo prostredníctvom dohľadu nezávislej komisie (rozhodnutie Klass a ďalší proti Nemecku zo 6. 9. 1978).

42. Podľa názoru ústavného súdu ani v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, v ktorom si fyzická osoba uplatňuje nárok v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nemôžu všeobecné súdy ignorovať záver všeobecných súdov rozhodujúcich v trestnej veci obvineného o nezákonnosti dôkazov (nelegálnych odposluchov, resp. záznamov vyhotovených ich prepisom) zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorá skončila oslobodením obvineného spod obžaloby.

43. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (čl. 6 ods. 1 CSP).

44. Jedným z prvkov, ktorý by bolo možné zohľadniť pri posudzovaní prípustnosti nezákonného dôkazu, je záujem na ochrane slabšej strany sporu. V konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, v ktorom si fyzická osoba uplatňuje nárok v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, však v žiadnom prípade nemožno hovoriť o „slabšom“ procesnom postavení protistrany, ktorou je štát (resp. orgány konajúce v jeho mene). Štát je tou procesnou stranou, ktorá musí preukázať existenciu skutočností vylučujúcich vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.

45. To v danom prípade sťažovateľka neurobila.

46. Vzhľadom na odlišnosť právnej úpravy dokazovania (ale aj iných právnych inštitútov) v trestnom konaní v Slovenskej republike a Českej republike treba k preberaniu záverov rozhodnutí ÚS ČR vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 366/04 a sp. zn. II. ÚS 1774/14 všeobecnými súdmi (Slovenskej republiky) pristupovať s maximálnou opatrnosťou. Nie je totiž ústavne akceptovateľné, aby všeobecné súdy, pre ktoré požiadavka, aby bol konkrétny spor rozhodnutý spravodlivo, vyplýva priamo z čl. 2 ods. 1 a 2 CSP, rezignovali na vnútroštátnu právnu úpravu dokazovania, pretože práve tá je pre nich záväzná. Súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona; súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1 (čl. 16 ods. 1 a 2 CSP); podľa ktorého každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s ústavou, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou ESĽP a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

47. Ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na to, že aj ÚS ČR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1774/14 vychádzal zo záujmu na ochrane slabšej strany sporu – zamestnanca v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ktorý okrem audionahrávky vyhotovenej súkromne bez súhlasu dotknutých osôb, nedisponoval žiadnym iným priamym dôkazom. Ústavný súd Českej republiky

v uvedenom rozhodnutí (okrem iného) dospel k záveru, že v tomto type konania nemožno dôkazy uvedeného typu, ak sú predkladané zamestnancom ako žalobcom, odmietat' len s odkazom na to, že ide o prejavy osobnej povahy hovoriacich osôb, čím sa bránila protistrana v konaní – zamestnávateľ. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa sťažovateľka v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci dožadovala vykonania testu proporcionality všeobecnými súdmi, nedefinovala pritom „svoje“ hmotné právo, porušenie ktorého sa malo nezákonnými dôkazmi, t. j. odposluchmi preukázať v tomto type konania. Zároveň netreba opomínať, že dôkazná pozícia štátu v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, v ktorom si fyzická osoba uplatňuje nárok v súvislosti s (nezákonným) rozhodnutím o väzbe, nie je totožná s dôkaznou pozíciou zamestnanca, t. j. fyzickej osoby (odlišnej od orgánov činných v trestnom konaní), ktorá si súkromne vyhotovila zvukový záznam (audionahrávku) bez súhlasu dotknutých osôb na účel preukázania neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Ústavný súd sa plne stotožňuje s názorom ÚS ČR, ktorý prezentoval v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 215/12, že osoba, proti ktorej je vedené trestné stíhanie, je proti orgánom štátu v nevýhode už preto, že štát disponuje odborným aparátom vyškoleným v znalosti práva, metód vedenia vyšetrovania; má k dispozícii zázemie odborných pracovísk, ktoré môžu podľa potreby konkrétneho vyšetrovania pre orgány trestného konania uskutočňovať vyhodnocovanie jednotlivých dôkazov za použitia najmodernejších technológií. Preto je spravodlivé, aby za situácie, keď je možné preukázateľne dospieť k záveru, že orgán činný v trestnom konaní zjavne vybočil z intencií zakladajúcich dôvodnosť trestného stíhania, trestne stíhanej osobe priznať náhradu škody (v tomto prípade spočívajúcej v nákladoch na obhajobu prostredníctvom obhajcu).

48. Pokiaľ ide o rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 366/04, ústavný súd konštatuje, že aj uvedené rozhodnutie sa týkalo skutkovo a právne odlišného prípadu, v ktorom bol sťažovateľ obvinený pre trestný čin „pohlavného zneužívania podľa § 242 odst. 1 trestného zákona“, pričom pred všeobecnými súdmi uvádzal, že „*se domníval, že pohlavní styk s osobou mladší není v ČR trestným činem. Poté, co jej nezletilá za otce svého dítěte skutečně označila, bylo proti němu zahájeno trestní stíhání a ještě v jeho počátcích stěžovatel ve svých výpovědích pohlavní styk s nezletilou nevyloučil. Vzhledem k dalším okolnostem uvedeným výše (v souvislosti s dalším probíhajícím trestním stíháním stěžovatele mu hrozil vysoký trest, zdržoval se na více místech v České republice, neměl legalizován pobyt na území České republiky, žádal o vízum do SRN, zmínil se před matkou nezletilé o svém úmyslu opustit Českou republiku) dospěly obecné soudy k závěru, že vzetí do vazby vyvolal svým zaviněným jednáním stěžovatel sám, a náhrada za vazbu mu proto ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti státu, nepřisluší.*“.

49. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný aj záver všeobecných súdov, že predchádzajúce právoplatné odsúdenie žalobcu nie je samo osebe skutočnosťou vylučujúcou vznik práva (nároku) na náhradu škody [§ 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.]; túto skutočnosť je potrebné so zreteľom na okolnosti toho-ktorého prípadu zohľadniť v rámci rozhodovania o rozsahu (výške) náhrady nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.).

50. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade nezostala nezodpovedaná ani otázka týkajúca sa primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na vnútroštátnu právnu úpravu, súdnu prax a judikatúru ESLP.

51. Je pravdou, že zákon č. 514/2003 Z. z. prostredníctvom § 17 ods. 4 limituje rozsah náhrady nemajetkovej ujmy priznanej podľa odseku 2 tým spôsobom, že výška náhrady nemajetkovej ujmy

nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je v súčasnosti zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 274/2017 Z. z.“).

52. Ústavný súd uznesením č. k. PL. ÚS 5/2020 zo 16. apríla 2020 odmietol návrh Okresného súdu Žiar nad Hronom na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade ustanovenia „§ 6 Zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (aktuálna právna úprava § 13 Zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov)s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 4 a čl. 40 ústavy“ z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti a zároveň aj, a to vo vzťahu k citovanému textu v zátvorke návrhového petitu, pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Hoci zo strany ústavného súdu k posudzovaniu súladu v konečnom dôsledku nedošlo, nemožno vylúčiť, že sa tak v budúcnosti, na základe kvalifikovaného návrhu na začatie konania, stane.

53. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo 16. júla 2020 vo veci C-129/19, Presidenza del Consiglio dei Ministri proti BV rozhodol: «Článok 12 ods. 2 smernice 2004/80 sa má vykladať v tom zmysle, že paušálnu náhradu, ktorá sa priznáva obetiam sexuálneho násillia na základe vnútroštátneho systému odškodňovania obetí úmyselných násilných trestných činov, nemožno kvalifikovať ako „spravodlivú a primeranú“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ je stanovená bez toho, aby sa prihliadalo na závažnosť následkov, ktoré má spáchaný trestný čin vo vzťahu k obetiam, a teda nepredstavuje primeraný príspevok na náhradu spôsobenej majetkovej a nemajetkovej ujmy.» Z uvedeného vyplýva, že hoci členské štáty disponujú určitou mierou voľnej úvahy pri určení výšky odškodnenia obetí trestných činov, toto odškodnenie musí byť spravodlivé a primerané, čo znamená, že nesmie byť symbolické alebo zjavne nedostatočné vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré má spáchaný trestný čin vo vzťahu k obeti.

54. Pri rozhodovaní o náhrade škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci sú všeobecné súdy povinné vykladať vnútroštátnu právnu úpravu spôsobom, ktorý je konformný s judikatúrou ESĽP týkajúcou sa porušenia práva podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. V tejto súvislosti už ESĽP vyslovil, že samotné pozbavenie práva na osobnú slobodu v rozpore s ustanoveniami dohovoru zakladá priamy nárok dotknutej osoby na odškodnenie. V prípade, že súd nárok na odškodnenie dotknutej osoby neprizná napriek tomu, že zistí nezákonnosť rozhodnutia o zaistení, ide o porušenie čl. 5 ods. 5 dohovoru (Emin proti Holandsku rozsudok z 29. 5. 2012).

55. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku Michalák proti Slovenskej republike z 8. februára 2011 dospel k záveru o porušení čl. 5 ods. 5 dohovoru zaručujúceho právo na účinné odškodnenie za väzbu, pričom konštatoval, že sťažovateľ sa vo vzťahu k zistenému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru nedomohol žiadneho odškodnenia na vnútroštátnej úrovni vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol väčšinu jeho námietok z dôvodov, ktoré ESĽP nepovažoval za akceptovateľné. Súd tiež konštatoval porušenie čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 8 dohovoru z dôvodu, že sťažovateľ nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k svojej námietke týkajúcej sa nezákonného odpočúvania. Európsky súd pre ľudské práva v tomto prípade priznal sťažovateľovi sumu 8 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 2 000 eur ako náhradu trov právneho zastúpenia.

56. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku Bruncko proti Slovenskej republike z 3. novembra 2011 dospel k záveru porušenia čl. 5 ods. 1 dohovoru, pričom konštatoval, že ústavný súd síce výslovnne uznal porušenie sťažovateľovho práva podľa dohovoru, ale vzhľadom na nepriznanie žiadneho primeraného finančného zadosťučinenia jeho nález nepredstavoval pre sťažovateľa náležitú nápravu, a to berúc do úvahy význam práva na osobnú slobodu a bezpečnosť, ktoré je zaručené v článku 5 ods. 1 dohovoru a dĺžku sťažovateľovej väzby, ktorú ústavný súd vyhodnotil ako nezákonnú. Za týchto okolností ESLP dospel k záveru, že sťažovateľa možno aj naďalej považovať za „obet“ porušenia práv v zmysle čl. 34 dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva v tomto prípade priznal sťažovateľovi sumu 15 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 452 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

57. Európsky súd pre ľudské práva sa v rozsudku Kormoš proti Slovenskej republike z 8. novembra 2011 stotožnil s právnym názorom ústavného súdu, že sťažovateľova väzba po tom, ako uplynula lehota, na ktorú bola v prípravnom konaní predĺžená, bola nezákonná. Z toho dôvodu konštatoval, že došlo k porušeniu článku 5 ods. 1 dohovoru. Ďalej uviedol, že sťažovateľa možno považovať za poškodenú osobu, pretože primerané finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom bolo podľa neho vzhľadom na význam práva na osobnú slobodu a dĺžku sťažovateľovej väzby, ktorá nebola pokrytá súdnym rozhodnutím, príliš nízke, preto sťažovateľovi priznal sumu 12 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 2 000 eur z titulu nákladov a výdavkov.

58. Vychádzajúc z uvedeného, podľa názoru ústavného súdu v danom prípade nemožno hovoriť o zjavne neprimeranom (nespravodlivom) rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcovi. Z dôvodovej správy k zákonu č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, jasne vyplýva, že „Posúdenie výšky škody je závislé od úvahy súdu, ktorý má možnosť zvážiť všetky relevantné skutočnosti konkrétneho prípadu.“. Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní nielen ústavou a ústavným zákonom, ale aj medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom, t. j. dohovorom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Dôvodom, pre ktorý zákonodarca pristúpil k limitácii výšky náhrady nemajetkovej ujmy, nie je (a ani nemôže byť) snaha o zníženie výdavkov štátu na odškodnenie dotknutých osôb, t. j. ekonomické záujmy štátu. Opačný výklad by mohol brániť nielen možnosti, ale predovšetkým povinnosti všeobecných súdov zvážiť všetky relevantné skutočnosti toho-ktorého prípadu. V právnom štáte právny poriadok nechráni štátnu moc pred občanmi. Právny poriadok v právnom štáte určuje postup orgánov verejnej správy tak, aby neboli porušované práva občanov (m. m. II. ÚS 62/99, ZNaU 74/1999).

59. Ústavný súd pre porovnanie uvádza, že aj ÚS ČR v náleze č. k. Pl. ÚS 35/09 zo 6. decembra 2011 konštatoval, že „*právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li stát být skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů či za jednání, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Stát nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobící) interpretaci. Na jednu stranu je jistě povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže jako postup mylný, zasahující do základních práv. V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v*

trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo.“.

60. Ústavný soud České republiky v náleze č. k. I. ÚS 4227/12 z 12. mája 2014 zdôraznil, že „*Při posuzování nároků uplatňovaných podle zákona č. 82/1998 Sb. musí obecné soudy v každém případě dbát na to, aby fakticky nedošlo vyprázdnění substantivního základního práva dle čl. 36 odst. 3 Listiny při použití jeho zákonného provedení. Z hlediska posouzení naplnění čl. 36 odst. 3 Listiny v případech újmy způsobené nepřiměřeně dlouhým řízením je podstatné, jaká celková náhrada byla poškozenému přiznána (finanční, nefinanční, v rámci náhrady škody, v rámci zadostiučinění za nemajetkovou újmu) a zda při jejím určení byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu. Pokud pak je přiznáváno přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, jsou obecné soudy při stanovení jeho výše podle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. povinny přihlédnout ke všem relevantním konkrétním okolnostem případu, nikoliv jen k těm kritériím, která jsou v daném ustanovení explicitně vyjmenována. Mezi takové konkrétní okolnosti případu výslovně neuvedené v zákoně může patřit například i mimořádné období, v němž ke vzniku nemajetkové újmy došlo. Pokud obecné soudy při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění mechanicky uváží toliko kritéria explicitně v zákoně vyjmenovaná, aniž by se vůbec zabývaly existencí dalších relevantních okolností případu, poruší základní právo poškozeného zaručené v čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.“.*

61. V Slovenskej republike ustanovenie čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd vykonáva zákon č. 514/2003 Z. z.

62. S poukazom na bod 58 tohto uznesenia ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný aj záver všeobecných súdov v otázke omeškania žalovanej s náhradou nemajetkovej ujmy, pri ktorej sťažovateľka poukázala na to, že žalobcovi priznaný z úrok z omeškania dosahuje takmer výšku samotnej sumy náhrady nemajetkovej ujmy, t. j. 15 000 eur.

63. Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 78/05).

64. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (body 13 až 18 tohto uznesenia) dospel k záveru, že nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu, nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a nasl.).

65. Skutočnosť, že najvyšší súd pri odmietnutí dovolania, ktoré sťažovateľka podala podľa § 420 písm. f) CSP, neuviedol relevantné ustanovenie § 447 CSP, t. j. písm. c), ústavný súd nepovažuje za takú, ktorá by dosahovala intenzitu porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl.

46 ods. 1 ústavy, keďže z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že uvedené dovolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

66. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

67. Keďže medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení, ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

68. Európsky súd pre ľudské práva vychádza vo svojej judikatúre z názoru, že štát nie je v nadväznosti na čl. 34 dohovoru nositeľom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (Karagiannis proti Grécku, rozhodnutie č. 33408/05 z 27. 9. 2007, Breisacher proti Francúzsku, rozhodnutie č. 76976/01 z 26. 8. 2003, Danderyds Kommun proti Švédsku, rozhodnutie č. 52559/99 zo 7. 6. 2001, Yershova proti Rusku, rozhodnutie č. 1387/04 z 8. 4. 2010, Kotov proti Rusku, rozhodnutie č. 54522/00 zo 14. 1. 2010, Ismeta Bačić proti Chorvátsku, rozhodnutie č. 43595/06 z 19. 6. 2008). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu